

Håndklædet i ringen

Pia Juul

Jeg vil forære dig *Murderers And Other Friends*, alene titlen, men det er også en erindringsbog af en vittig, skarp, vemodig og dog livlig, syg og dog sprællevende mand. Han hedder Mortimer. Han opfandt Rumpole. Han var ven med David Niven. Der er en passage i den bog, hvor hans selvbiografi filmatiseres i hans eget barndomshjem; hans far skal dø igen ved hjælp af en skuespiller, han står i soveværelset, og nu og da, virkelighed og uvirkelighed flyder sammen. Hvad er nu; hvad var? Da jeg læste det, tænkte jeg på dig. Når du ser bogen, vil du muligvis ikke forstå hvorfor. Men gudskelov kan jeg jo ikke styre nogens læsning, heller ikke din. Jeg kan bare pege, og det gør jeg. Jeg overvejede som gave at oversætte det afsnit fra bogen. Men så er det nu heller ikke mere rammende i forhold til dig.

Når jeg kommer i tanke om dig, når jeg læser, og det gør jeg tit, så skyldes det nok din egen ypperlige måde at pege på. Den gør dig selv tydelig. Den musik, du har spillet for mig. De digte, du har lagt ud på gulvet af forfattere, der ikke rigtig sagde mig noget, men når du havde læst op og peget og gestikuleret, havde de åbnet sig, og jeg gik opløftet hjem i natten langs søerne og hilste på både ræve og fulde folk i mit overmod.

Så besluttede jeg forleden, at jeg ville lægge mit digterliv helt om, til ære for dig. Jeg ville skrive en sonet. Den skulle rime og det hele. Den skulle være et portræt af dig. Vi havde læst op sammen en eftermiddag, det hed sig, at det var digte, der blev læst, selv læste jeg af det, jeg kalder „fra min dagbog“, de fleste af de andre digtere læste også sludrende, snakkende, morsomme, debatterende ting. Digte, jo, jo, men så læste du. Et udvalg fra alle årene, og din

klarhed, diktionen og rytmen vækkede mig op af min slummer. En sonet! Jeg så det for mig. Noget må ske. Jeg kan ikke blive ved med at sludre og pludre og pjatte og sukke. Og dog. En sonet? Jeg? Måske det sapfiske versemål, hvordan er det nu Thøger Larsen sagde ... **TIL AFRODITE**. Perfekt. Det bliver til: **TIL SØREN ULRIK**.

Elskovs-snilde evige Afrodite,/ barn af Zeus på vidunderfarvet Trone!/
Tæm i Sorg og Tynge min Længsel aldrig!/
Hør mig Gudinde.

bliver til:

Alvorsfulde, vittige Søren Ulrik,/ søn af Fugholm, Sarvig og Frank Sinatra./ Vid, at du har betydet meget for mig! (forsødet livet for mig måske? fået mig til at grine og græde og tænke efter)/ Hør, hvad jeg siger. Jeg fortsatte glad:

//Husker du som jeg vores fordums dage?/ Evig og altid sad vi i togkupeer – og så fik jeg simpelt hen et grineanfald. Her ønskede jeg af et ærligt hjerte at give dig noget storslået, og det mindede mest af alt om en lejlighedssang til moster Gerda. Og værst af alt mindede det hele kiksede projekt mig såre om en anden gave, jeg engang lovede dig. Du skulle have Aarestrup-medaljen og inviterede mig til at overvære seancen. Jeg glædede mig og bedyrede, at jeg ville komme ud i Strandgade og neje for dig.

Da dagen oprandt, og jeg stødte på dig i Tordenskjolds Gård, hilste min veninde på dig ved at give dig et knus. Og hvad gjorde jeg? Nejede jeg? Nej. Jeg gjorde bare som de andre gjorde. Nu kunne man jo nok slå koldt vand i blodet og mene, at lidt nejeri fra eller til, hvad betyder det? Men det viste sig selvfølgelig ved en senere lejlighed, hvor vi gik i mørke gader i det indre København en sen natte-time, og jeg ikke var ædru men nu i mere neje-humør, at du skam aldrig havde glemt, hvad jeg havde lovet dig dengang, og heller aldrig havde glemt, at du ikke havde fået det. Og det gjaldt overhovedet ikke i ly af mørket og iført cowboybukser at begynde at neje i Kronprinsessegade. Jeg er virkelig ked af, at jeg ikke fik nej et i rette tid, for det kunne jeg godt have gjort. Men jeg lover, at jeg aldrig skriver en sonet eller lignende til din ære, for det magter jeg ikke.